

ת"פ 32475/10/19 - מדינת ישראל נגד עזרא ירמיהו

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 32475-10-19 מדינת ישראל נ' ירמיהו
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עזרא ירמיהו

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד רותם פלג

ב"כ הנאשם עו"ד טל גלאון

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של אימים, תקיפה סתם, גניבה, הסגת גבול והיזק לרכוש במזיד.

על פי האמור בכתב האישום, אחמד אלעמור (להלן: "אחמד") עבד בביתו של אריה ישראל חרר (להלן: "אריה"). בין הנאשם לאחמד היכרות מוקדמת, שכן זה עבד עבורו.

בתאריך 4.8.19 בשעה 11:00 לערך, נכנס הנאשם לביתו של אריה, פנה למרתף שם פגש באחמד והחל לגדפו "יבן זונה אמא שלך זונה ערבי מסריח", והוסיף "שיביא לו עשרה אנשים עבריינים שיזינו אותו". בהמשך דחף הנאשם את אחמד, היכה אותו באגרופים בפניו וקרע את חולצתו באמצעות פטיון שהיה בסמוך.

לאחר מכן נטל הנאשם את הפטיון, ששייך לאריה, נשאו ויצא עמו מהבית ללא רשותו של אריה.

משכך, נטען כי הנאשם נכנס לביתו של אריה ללא הסכמתו, תקף את אחמד שלא כדיון, איים על אחמד בפגיעה שלא כדיון בגופו ובכוונה להקניטו או להפחידו, הזיק במזיד לרכושו של אחמד בקריעת חולצתו ונשא את הפטיון של אריה ללא הסכמתו, במרמה ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעליו שלילת קבע.

המענה לכתב האישום

2. הנאשם טען, כי המתלונן עבד אצלו, אך עזב את העבודה בטרם הושלמה והלך לעבוד אצל אריה ולקח עמו ציוד וכלי עבודה השייכים לו. הנאשם הודה שהוא נכנס לבית, אך עשה כן ברשות אריה או בנו. הוא פגש באחמד שעבד בביתו של אריה והיה ביניהם דין ודברים, אך כפר באיומים, בתקיפה וקריעת חולצתו של אחמד. לטענתו, אחמד הוא שתקף אותו. הנאשם הודה שנטל את הפטיון אך טען שזה שייך לו ולא לאריה. נטען, כי הנאשם נטל שני פטיונים מביתו של אריה ולאחר שגילה שאחד מהם אינו שייך לו, הוא מסרו לשוטרת.

דין והכרעה

3. נאשם לא יורשע אלא אם אשמתו הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

4. העובדות שאינן במחלוקת:

א. בין הנאשם לאריה היכרות מוקדמת. על רקע אותה היכרות ומאחר שעיסוקו של אריה הוא נהג מונית, נעזר הנאשם בשירותיו להסעת אחמד לבית אמו לביצוע עבודות שיפוץ בביתה. אחמד עוסק בתחום השיפוצים.

ב. אחמד הודיע לנאשם, כי לא יגיע לעבוד בבית אמו, כך שהעבודות בבית האם לא הושלמו. לאחר מכן הגיע הנאשם לעבוד בביתו של אריה. הנאשם היה בביתו של אריה בעת שאחמד הגיע לסיור בבית וכך ידע לאן לגשת כדי למצוא את אחמד בביתו של אריה.

ג. הנאשם כעס כאשר גילה שאחמד עובד בביתו של אריה בטרם הושלמו העבודות בבית אמו והגיע לביתו של אריה להתעמת עמו. השיחה בין השניים לוותה בצעקות וקללות. בבית נכח באותה העת בנו הקטין של אריה.

ד. בתום דין ודברים עם אחמד הנאשם עזב את ביתו של אריה עם פטיון, שהיה במקום.

5. אומר כבר עתה, כי מצאתי קשיים בעדויותיהם של עדי התביעה ולכן מצאתי לקבלן לגבי חלק מהדברים ולדחותם ביחס לאחרים, כפי שיפורט להלן ביחס לכל אחת מהעבירות.

תקיפה ואיומים כלפי אהמד

6. **אהמד אלעמור** מסר בעדותו בפניי על תקיפתו על ידי הנאשם כך:

"נכנס לבית בא אליי קרא לי איפה הייתי עובד ואיים עליי אמר למה לא באת לעבודה שלשום אמרתי לו התקשרתי אליך אתמול ואמרתי לך אני לא בא אני אשלח את אח שלי יש לי עבודה אחרת. הוא אמר לי אני לא צריך יש לי פועלים אחרים ובא אליי היה מקלל אותי ומאיים עליי תפס את הפטיון של אריה דקר אותי עם השפיץ וקרע לי את החולצה (מדגים עם יד ימין על המותן). גם החולצה עצמה לקחה המשטרה. הוא הרביץ לי ואיים עליי ודקר אותי כמה פעמים והוא בא אליי אמר תחזיר לא החזרתי שום דבר הייתי מגן על עצמי. הלך חזר עוד פעם היה לי רמקול שמדברים שחור ולקח אותו ושבר אותו. אני מדבר על אוזניה. חזר עוד פעם ואיים עליי התקשרתי לאריה אמרתי לו מה קרה שהוא איים פעמיים הוא הזמין משטרה. אריה הזמין משטרה" (עמ' 13 שורות 11-18).

הוא ניסה להגן על עצמו ולהרחיק את הנאשם ממנו, אך זה דחף אותו על הקיר. הנאשם הלך עם הפטיון וחזר אחרי 10 דקות בערך, שוב דחף אותו וקיללו. הנאשם איים עליו שילשין בכפר מגוריו, כי זה משתף פעולה עם השב"כ כדי שיהרגו אותו. העד התקשר לאריה אחרי האירוע הראשון והתקשר שוב אחרי שהנאשם חזר ואז אריה החליט להזמין משטרה. העד אישר שהנאשם איים להרוג אותו ושפך עליו קפה, כפי שנרשם במשטרה למרות שלא אמר זאת בחקירה הראשית והוסיף שכל מה שנרשם בהודאתו הוא נכון. בשל הזמן שחלף הוא לא זוכר חלק מהדברים.

כאשר נשאל מדוע לא ברח לנוכח תקיפתו על ידי הנאשם השיב שהוא לא עשה דבר, הוא נכנס לישראל באישור ולכן אין לו כל סיבה לברוח. לדבריו, הוא חשב שיצליח להרחיק ממנו את הנאשם. הנאשם הרים ביד אחת את הפטיון ודקר אותו. העד הכחיש את טענת ההגנה, כי הוא זה שתקף את הנאשם.

הנאשם אף איים עליו שידאג לביטול אישור הכניסה שלו לישראל.

הוא עבד אצל אמו של הנאשם במשך שבועיים והיא הייתה מרוצה. הסיכום היה תשלום מדי יום עבור העבודה וזו הסיבה שאף הציע לשלוח אחר במקומו.

לדברי העד, הנאשם היה חייב לו סך של 1,000 ₪ ולכן הוא הלך לעבוד אצל אריה, אף שלא השלים את העבודה אצל אמו של הנאשם. הוא ציין בפני הנאשם שיש לו עבודה אחרת לבצע, אך לא נקב בשמו של אריה. הנאשם כעס על כך. העד הציע לשלוח משהו אחר שיסיים את העבודה, אך הנאשם אמר לו שהוא יסתדר. אין מחלוקת שהעניין הכספי לא עלה בעדותו של העד במשטרה. לדבריו, הוא לא ציין את עניין החוב במשטרה, כי היה מפוחד לאחר תקיפתו.

לגבי אי דיוקים בחקירתו במשטרה מסר העד, כי הוא אינו קורא וכותב בעברית ולכן ייתכן שיש דברים תוצאה של קושי בתרגום.

העד מסר שכתוצאה מתקיפתו על ידי הפטיון נקרעה חולצתו, אך אישר שלא היו סימנים, שכן השוטרת לא הבחינה בכל סימן על גופו. עוד אישר שגם על פניו לא היו סימנים.

העד חזר והדגיש, כי לב האירוע הוא דקירתו על ידי הנאשם באמצעות הפטיון, מה שגרם לחבלה על גופו ולקרע בחולצתו. אלא שאין כל סימן על גופו ואין כל אזכור בכתב האישום לתקיפתו באמצעות פטיון, אף שמדובר באירוע חמור מהתקיפה הנטענת בכתב האישום. אני סבורה שיש בכך להשליך על מהימנות גרסת העד, באופן שיש לקבלה רק במקום בו יש לה חיזוקים ביתר הראיות בתיק.

7. **אופיר חרר**, בן 15 בעת מתן העדות, בנו של אריה, סיפר שהוא היה בסלון הבית בעת שאחמד עבד במרתף. לדבריו **"... משום מקום מישהו נכנס לבית ואמר לי שב שב חמוד ירד למטה"**, וכי שמע את הנאשם אומר **"הלכת מהבית שלי בגללך אמא שלי בוכה יערבי מסריח מחבל אז לקח את הפטיון והלך אחר כך חזר ושמעתי את אחמד אומר די לדחוף. אז עלה והלך"** (עמ' 39 שורות 14-16).

הוא פחד ולכן התקשר לאביו. הוא שמע צעקות ולא זוכר מה נאמר. הוא פחד לרדת למטה. הוא שמע דחיפות ואת אחמד אומר **"די לדחוף אותי"** (עמ' 40 שורות 2-3). הוא לא ראה חבלות על אחמד. בחקירתו הנגדית הוסיף ששמע שהנאשם הרביץ לאחמד ואמר שיהרוג אותו.

עדות זו מחזקת את גרסתו של אחמד, כי הנאשם נכנס לבית, ניגש לאחמד ובדין ודברים איים עליו ואף שמע את אחמד מבקש מהנאשם להפסיק לדחוף אותו.

8. **אריה ישראל חרר** מסר בעדותו, כי במועד האירוע היו בבית בנו אופיר, אז בן 13, ואחמד. הוא הלך להביא חומרים שביקש אחמד, שעבד בקומת המרתף של הבית.

בנו אופיר סיפר לו שהוא פתח את דלת הבית והנאשם, שבנו לא מכיר אותו, צעק אפה הוא ונכנס לקומת המרתף ולאחר מכן שמע צעקות. בנו פחד. כעבור מספר דקות הנאשם יצא מהבית והלך. אחמד התקשר אליו בצעקות ובכי ואמר שהנאשם נכנס לבית והיכה אותו וביקש ממנו להגיע מהר. אחמד סיפר לו שהנאשם היכה אותו עם הפטיון ושפך עליו כוס קפה. לאחר מכן התקשר אליו גם בנו וסיפר לו את הדברים. העד הגיע לבית, אך הנאשם כבר הלך משם עם הפטיון. לדבריו, הנאשם לא חזר בשנית לבית.

אחרי שהם יצאו מתחנת המשטרה אחמד הראה לו שריטה אדומה בבטן, לא זוכר באיזה צד, ואין לו הסבר מדוע החוקרת לא ראתה זאת. כמו-כן החולצה של אחמד הייתה קרועה, אך אינו זוכר באיזה צד בדיוק היה הקרע. הוא לא יודע ממה נקרעה החולצה, אולי ממאבק, הוא יודע שהנאשם פגע באחמד עם הפטיון.

בטרם הגיע אחמד לעבוד אצלו הם שוחחו והוא אמר לו שהוא צריך שיפוץ וישמח אם יבוא לעבוד אצלו. בסיום העבודה אצל הנאשם התקשר אליו אחמד ואמר שהוא פנוי לבצע את העבודה. העד התקשר לנאשם לוודא שאחמד אכן סיים את העבודה אצלו והוא השיב לו **"יום יומיים פנישים אתה יכול לקחת אותו"** (עמ' 32 שורה 29). הוא לא בדק עם הנאשם אם אחמד אכן סיים את העבודה אצלו, ולא ידע שאחמד הגיע אליו לפני שהשלים את העבודה אצל הנאשם. העד הוסיף, כי גם אם יש מחלוקת בין אחמד לנאשם, היה עליהם ליישב את הדברים ביניהם, אבל זה לא מקנה לנאשם זכות להתפרץ לביתו, לגנוב את הפטיון, לתקוף את אחמד ולהפחיד את בנו.

עדותיו של העד והעולה מהסרטון במפגש בינו לבין השוטרים מלמד, כי אחד התקשר אליו מיד עם תקיפתו ולכן הוא הזמין משטרה בהמשך.

9. **מרים סיני** מסרה בעדותה בפניי, שהיא התקשרה לנאשם ביום הגשת התלונה וביקשה שיבוא לחקירה ויביא עמו את הפטיון אבל הוא הגיע כנראה ביום למחרת. היא גבתה את הודאת הנאשם, ת/5.

לדבריה, הנאשם התלהם, צעק ודיבר לא יפה. היא לא זוכרת מעבר לכך, אך היא מקפידה לרשום הכל בזמן אמת. הנאשם אמר שיעשה משהו לגבי אישור הכניסה של המתלונן וכאשר היא העירה לו שזה יכול להוות איומים הוא אמר לה שיעשה זאת באופן חוקי. היא שמעה משוטרים בתחנה שהנאשם תמיד מתנהג כך, בהתלהמות וצעקות.

העדה אישרה שרשמה בהערה בהודעתו של אחדם שלא ראתה סימנים על גופו. היא לא זוכרת למה לא רשמה לגבי הקרע בחולצה או מדוע לא צילמה את החולצה.

10. **הנאשם** מסר בעדותו בפניי, כי אריה רצה שאחמד יבוא אליו לעזור בבעיה שהייתה לו בברז והנאשם הסכים, מתוך הנחה שמדובר במשהו קטן, אך בפועל אחדם ואריה סיכמו שיתחיל בשיפוץ אצל אריה, כך שהם השאירו את אמו בעיצומם של העבודות. הנאשם לא יכול היה להמשיך את העבודה בעצמו בגלל בעיה רפואית.

אחמד לא ענה לנאשם עת התקשר אליו ולכן הנאשם התקשר לאריה, שאישר שאחמד עובד אצלו למרות שהסיכום היה שהוא יסיים את העבודה אצל אמו של הנאשם ולאחר מכן ילך לעבוד אצל אריה. כשאחמד לא הגיע ביום ראשון לעבוד אצל אמו הוא הרגיש מרומה (עמ' 54 שורה 7).

הנאשם אמר לאריה, בשיחת הטלפון, שהוא יגיע לביתו אבל ביקש ממנו לא להגיד לאחמד, כי הוא **רצה להפתיע אותו** (עמ' 54 שורות 11-12). הוא הגיע לביתו של אריה ושאל את אחמד למה לא הגיע לעבוד אצל אמו. הוא הודה שצעק על אחמד, כי חש מרומה (עמ' 55 שורה 19).

לדבריו, לא הייתה הרמת ידיים רק ויכוח מילולי, אך בפועל טען שאחמד דחף אותו ושב לו את המשקפיים. בהמשך תיקן וטען, שאחמד היה בישיבה, קם בהפתעה כשידיו למעלה כך שאינו שולל שזה פגע במשקפיו בטעות. הודה שהשניים קיללו אחד את השני.

הנאשם אישר שאמר דברים קשים על ערבים בכלל ועל אחמד בפרט בעימות, אך היתמם ביחס לאמירתו שאחמד הוא משתף פעולה.

לטענת הנאשם, אי אפשר לדקור עם הפטיון. בגלל בעיה בכתף הוא כלל לא יכול להרים את הפטיון.

הכחיש את כל מה שמיוחס לו בכתב האישום. הוא לא שפך קפה על הקיר או על אחמד.

טוען שכל העדים קשרו נגדו.

הוא שילם לאחמד בתחילת יום העבודה או בסיומו ולכן לא היה חייב לו כסף. היה יום שלא היה לאחמד עודף ולכן הוא זה שחייב לנאשם כסף ולא להיפך.

הנאשם אישר, כי בשיחה טלפונית עם אחמד, האחרון אמר שישלח לו משהו אחר להמשך העבודות, אבל הנאשם רצה שהוא ישלם את העבודה ולא אחר.

11. במהלך עימות בין הנאשם לאחמד (ת/6) אמר הנאשם לאחמד "**אתה מחבל אתה ערבי אני אניד לכל יאטה שאתה משתפ**" (שורה 22). אמירה זו לא יוחסה לנאשם בכתב האישום, אך יש בה לטעמי לחזק את גרסת אחמד ואופיר, כי אף בעת המפגש בבית א"מ הנאשם על אחמד כנטען בכתב האישום, כי ידאג שעבריינים יפגעו בו, לאחר שחש מרומה על ידי אחמד ואריה.

12. בדיווח למוקד 100 (ת/3) מיום 4.8.19 מסר אריה, כי הנאשם התפרץ לביתו ולקח כלי עבודה וכן תקף את אחמד, שאינו זקוק לטיפול רפואי.

13. בעימות שנערך בין הנאשם לאריה (ת/7) מסר הנאשם, כי ביקש מאריה לא לומר לאחמד שהוא מגיע מאחר שרצה להפתיע אותו.

14. הגעתו של הנאשם לביתו של אריה לא הייתה תמימה והיא קשורה לתחושתו, כי אחמד רימה אותו בכך שהלך לעבוד בביתו של אריה בטרם השלים את העבודות בבית אמו.

הנאשם הגיע לבית כדי לבוא חשבון עם אחמד, ולכן אף היה חשוב לו להפתיע אותו. יצוין, כי אף בדיונים בפניי דיבורו של הנאשם היה מתלהם.

הנאשם עצמו הודה, כי בפוגשו את אחמד הוא הטיח בו את טענותיו בעניין זה וחילופי הדברים כללו צעקות וקללות, כפי שאף מסרו אחמד ואופיר.

בנסיבות אלה, אני מקבלת את גרסתו של אחמד הנתמכת בעדותו של אופיר, כי הנאשם תקף את אחמד בדחיפות ואיים עליו בפגיעה באמצעות עבריינים. אחמד טען, כי הנאשם דקר אותו עם הפטישון וגרם לחבלתו והיכה בו באגרופים בפניו. החוקרת כאמור לא ראתה כל חבלה על גופו של אחמד ולכן אין בידי לקבל את גרסת אחמד ואריה לפיה הייתה חבלה על גופו של אחמד עקב התקיפה. אחמד אף סיפר, כי הנאשם היכה בו באגרופים בפניו, ולא היה בפיו הסבר המניח את הדעת מדוע לא ברח מהנאשם בנסיבות אלה, על מנת להפסיק את התקיפה.

משכך, אני מקבלת את גרסתו של אופיר, כי שמע את אחמד אומר די לדחוף, כך שהנאשם דחף את אחמד ואיים עליו, אך לא דקר אותו באמצעות הפטישון ולא הוכח מעבר לספק סביר, כי הנאשם היכה באחמד באגרופים בפניו.

גניבת הפטישון

15. אין מחלוקת בין כלל העדים (אחמד, אריה והנאשם), כי כל אחד מהם מזהה את הפטיון. אחמד ואריה טענו, כי הפטיון שייך לאריה ואילו הנאשם טען שזה שייך לו. אריה אף טען, כי יש לו את הקופסא המקורית של הפטיון אך לא הוצג בפניי מזכר או ראיה מדוע זה לא נאסף במסגרת החקירה. יש בכך מחדל של היחידה החוקרת. מדובר בפטיון גנרי שאין בו שום סימן ייחודי למעט טענות כל עד, כי מהיכרותו עם החפץ הוא יודע לזהותו ולקשור אותו לאירוע נשוא כתב האישום.

משכלל העדים, כולל הנאשם, טוענים, כי זה ניתן לזיהוי, הרי שאני קובעת שהפטיון שהוצג בפניי (ת/4) הוא הפטיון שלקח הנאשם מביתו של אריה.

אין בידי לקבל טענת ההגנה, כי הפטיון שייך לנאשם.

16. אחמד מסר בעדותו בפניי, כי הפטיון היה בבית של אריה כאשר הגיע לשם והכחיש שהוא הביאו לשם. העד הגיע לשם עם תיק ובו בגדי עבודה. הוא הכחיש שגנב דבר מה מהנאשם. הוא עבד עם הפטיון רק באותו יום בביתו של אריה. הוא הכחיש את טענת הנאשם, כי הוא גנב ממנו את הפטיון. לדבריו, הוא עובר מדי יום בידוק במחסום בכניסה וביציאה מישראל ולכן לא הייתה לו כל יכולת לעבור עם הפטיון, שכן יש לו אישור להכניס לישראל רק מכשיר לחיתוך קרמיקה.

השוטרת הציגה לו את הפטיון במשטרה והוא אישר שזה אכן אותו פטיון איתו הוא עבד אצל אריה ואשר נלקח על ידי הנאשם.

17. אריה מסר בעדותו בפניי, כי הפטיון שנתפס (ת/4), מסוג בוש בצבע כחול עם איזמל מחודד שייך לו. העד צחק למשמע הטענה שהפטיון שייך לנאשם.

לדברי העד, מדובר בפטיון סדרתי, יש לו את האריזה המקורית, הוא רכש אותו בשנת 2003, ייתכן שהאריזה מתאימה למספר הסידורי. הוא נתן את הפטיון לאחמד לצורך עבודתו. אחמד הביא מכונת קרמיקה, כי זה הכלי היחיד שהוא יכול היה להכניס לישראל, ואת יתר הכלים העד סיפק לו.

מיד אחרי האירוע הוא הלך לבית הנאשם לבקש ששייב לו את הפטיון. הנאשם השיב לו שזה של אחמד והוא לקח אותו כדי להענישו, סירב להשיבו ואמר לו שהוא יכול לפנות למשטרה. העד אישר שיכול להיות שלא היה מגיש את התלונה אם הנאשם היה מחזיר לו את הפטיון, אבל ההתנהגות הבריונית שלו גרמה לו לפנות למשטרה. בסרטון מ-8/ת מיום האירוע, ניתן לראות כי אריה התקשר למשטרה בעודו עומד בסמוך לבית הנאשם. הוא חיכה שם, פגש בשוטרים ומסר על הכניסה לביתו, תקיפת אחמד ליד ביתו של הנאשם ונטילת הפטיון. ניתן לראות שאריה כועס ונסער כשהוא מספר על האירוע ויש בדבריו לחזק את גרסתו שאכן הפטיון שלו ולכן הוא עמד על דעתו להגיש תלונה.

18. הנאשם מסר בעדותו בפניי, שהוא לקח את הפטיון בדיעה ובאישור של אריה, שהסכים שזה שייך לנאשם. אחמד הוא שמסר לו את הפטיון. אריה לא התקשר אליו כדי להגיד לו שיחזיר את הפטיון. אחמד גנב לו דיסק וזה היה בתיק שלו ולכן הוא לקח גם אותו.

19. הנאשם בחקירתו במשטרה (ת/5) מסר, כי נגנבו לו מספר כלי עבודה מחצר ביתו, וכי הפטיון שייך לו. עוד לדבריו **"אני כשאמרתי לאריה שנגנבו לי כלים הוא אמר לי תיקח מה ששייך לך"** (שורה 34). בהמשך הוטח בו שאריה התקשר אליו ואמר לו שהפטיון שייך לו ולא לאחמד ואף ביקש ממנו להשיבו הסביר הנאשם **"זה לא היה ככה בדיוק, אני הייתי בבית שלי וזה לא היה ככה, הוא שקרן אני מקבל הרבה טלפונים ביום ואני לא זוכר שהוא התקשר אלי"** (שורות 45-46). הנאשם הכחיש שגנב את הפטיון, לדבריו נעלמו לו כלים נוספים והוא בטוח שזה אחמד ולא אחר. כאשר נשאל כיצד זיהה שמדובר בפטיון שלו השיב **"הפועל אמר לי תיקח"** (שורה 64).

הנאשם הוסיף, כי חרף הסיכום בין השלושה, כי אחמד יגיע לעבוד אצל אריה רק לאחר שישלם העובדה בבית אמו, הרי שאריה אמר לאחמד להגיע לעבוד בביתו. דהיינו, הנאשם ראה באריה כאחראי לכך שאחמד לא השלים את העבודות בבית אמו.

לגרסת הנאשם במשטרה לפיה לקח את הפטיון באישור אריה ולאחר שאחמד נתן לו אותו אין כל תימוכין.

20. בעימות שנערך בין הנאשם לאריה (ת/7) טען אריה שהנאשם גנב פטיון ששייך לו ודרש אותו חזרה והנאשם בתגובה **"את הפטיון העובד אמר לי נתן לי קח אותו"** (שורות 29-31) ובהמשך **"אני קבלתי את הכלי ברשות מהפועל"** (שורה 34). אריה עמד על דרישתו לקבל את הפטיון חזרה והנאשם מצידו השיב **"אני אחזיר לך את הכלי..."** (שורה 36).

לפי גרסה זו, אחמד הוא שנתן לנאשם את הפטיון והנאשם לא התנגד להחזירו לאריה, דהיינו הנאשם לא סבר בעת חקירתו שהפטיון שייך לא.

21. לפי ת/2, מזכר של השוטרת דדון אפרת ביום 7.8.19 היא קיבלה פטיון מידי הנאשם ומסרה אותו לחוקרת סיני.

מרים סיני מסרה בעדותה בפניי, כי כאשר מקבלים מוצג יש רישום שלו במחשב. כאשר הוטח בה שאין רישום שלה לגבי הפטיון הסבירה שהמוצגים עוברים ממנה לתחנת קריית מלאכי, וכי היא לא יודעת באיזה אופן הועבר הפטיון לרשם מוצגים בתחנה.

אריה אמר לה שיש לו את המזוודה של הפטיון, עד כמה שזכור לה הוא הביא את זה לתחנת המשטרה והיא אינה זוכרת אם צילמה את זה.

אני סבורה שיש פגם באופן רישום המוצגים שנתפסו, הפטיון והחולצה.

22. מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכוי של נאשם, אם חרף קיומם הונחה תשתית ראיתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירה שיוחסה לו (ראו רע"פ 3610/15 **סמיונוב נ' מדינת ישראל** (8.6.15) (פסקה 9), ע"פ 9908/04 **נסראלדין נ' מדינת ישראל** (31.7.06) פסקה 9 וע"פ 3573/08 **עוואדרה ואח' נ' מדינת ישראל** (13.4.2010), פסקה 37).

יחד עם זאת, בחנתי את הדברים ואני סבורה שדי בתשתית הראייתית שהונחה בפניי להוכחת אשמתו של הנאשם מעל לספק סביר. אני מוצאת שמדובר בפגם מהותי ודי בזיהוי המעורבים את הפטיון כפטיון שנקלח על ידי הנאשם מביתו של אריה ונמסר על ידו לחוקרת.

23. לנוכח גרסת הנאשם בחקירתו ובעימות אין בידי לקבל טענתו, כי נטל את הפטיון מביתו של אריה בתום לב, בסובר שמדובר בכלי השייך לו. הנאשם נטל את הפטיון בהניחו שזה שייך לאחמד, שלטענתו נטל ממנו כלי עבודה ללא רשות. הנאשם היה נכון להשיב את הפטיון לאחר שהועלתה בפניו הטענה שזה שייך לאריה. משכך הטענה שמדובר בפטיון השייך לו, היא גרסה מאוחרת שאין לקבלה.

24. נוכח כל האמור לעיל, הוכח כי הנאשם נטל את הפטיון השייך לאריה מביתו, ללא הסכמתו ובלי תביעת זכות בתום לב, כשהוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הדבר מבעליו שלילת קבע ואין במחדל החקירה להקים ספק או לפגום במארג הראיות שהוצג על ידי המאשימה.

הסנת גבול

25. אריה בעדותו בפני עמד על כך, כי לא התיר לנאשם להיכנס לביתו, וכי התנה את כניסתו בנוכחותו שלו במקום. לנוכח טיב השיחה בין השניים שאינה מוכחשת ואשר כללה תלונת הנאשם כלפי אריה על כך שאחמד הגיע לעבוד בביתו בניגוד לסיכום בין השניים, אני קובעת, כי הדבר מתיישב עם גרסת אריה לפיה לא הסכים שהנאשם ייכנס לביתו ללא נוכחותו. חרף זאת הנאשם נכנס לחצריו של אריה, ובעומדו ליד דלת הבית, פתח בנו הקטין את דלת הבית כדי לראות מי נכנס לחצר, הנאשם לא ביקש את רשותו ונכנס לתוך הבית. גם אופיר וגם הנאשם לא טענו שהנאשם ביקש וקיבל את רשותו של הבן אופיר כדי להיכנס לתוך הבית.

אריה שב והדגיש, כי לא הסכים שהנאשם ייכנס לביתו שלא בנוכחותו, כי לא רצה שבנו הקטן ייבהל, כפי שקרה בסופו של דבר. בנו התקשר אליו מבוהל בגלל שהנאשם התפרץ לבית בצעקות.

לדבריו, השער ודלת הבית היו סגורים, אך לא נעולים, ואין בכך משום הזמנה לנאשם להיכנס לבית ללא אישור. הנאשם יכול היה להמתין לו ברחוב. הוא לא אמר לאופיר לנעול את דלת הבית, כי לא עלה בדעתו שהנאשם ייכנס לבית חרף ההוראה שלו לחכות לו.

26. אופיר מסר בעדותו בפניי, כי דלת הבית הייתה נעולה, הוא פתח אותה כדי לראות מי נכנס לחצר ואז הנאשם נכנס לתוך הבית, מבלי לבקש רשות.

27. הנאשם מסר בעדותו בפניי שהוא היה אצל אריה בבית יומיים לפני האירוע. כאשר הוא הגיע לבית של אריה, השער היה פתוח והילד פתח לו דלת הבית. הנאשם הכחיש שנכנס לבית של אריה ללא רשות. הכחיש שאריה אמר לו לא להיכנס לבית עד שיגיע, אך הודה שאריה הגיע בהמשך. באותו שלב הם היו ביחסים טובים.

28. הנאשם בחקירתו במשטרה (ת/5) מסר, כי "אריה ידע שאני הולך שאני מגיע אליו לבית" (שורה 16). בהמשך הכחיש שהתפרץ לבית "ממש לא זה היה באישור שלו, הוא ידע ובקשתי ממנו שלא יגיד לעובד שאני מגיע והוא ידע בוודאות שאני מגיע אליו הביתה" (שורות 19-20). בהגיעו לבית "הדלת הייתה פתוחה נכנסתי וצעקתי[ני] שלום וירדתי למטה" (שורה 22).

אף בהמשך הכחיש הנאשם שהתפרץ לבית אך בפועל לא עולה מדבריו שקיבל אישור להיכנס לבית "קודם כל לא התפרצתי אריה ידע בידיעה מובנת שאני בדרך לשם כדי להבין למה העובד לא הגיע אלי לסיים את העבודה" (שורות 35-36). גם כאשר נשאל באופן מפורש האם קיבל אישור מאריה להיכנס לבית התחמק והשיב "יש גם שער שהיה פתוח והדלת הייתה פתוחה ואריה ידע שאני מגיע אליו" (שורה 40).

הנאשם שב וטען שאריה ידע שהוא מגיע אליו הביתה, אך לא עלה מגרסתו שהוא קיבל רשות להיכנס לתוך הבית והנאשם למעשה לא הכחיש את גרסת אריה, שהיה על הנאשם לחכות עד להגעת אריה כדי להיכנס לבית.

29. בעימות שנערך בין הנאשם לאריה (ת/7) הטיח הנאשם באריה שהוא ידע שהוא מגיע אליו הביתה ואריה מצידו שאל האם בכך אישר לו להיכנס לבית והשאלה נותרה ללא מענה. גם לשאלת החוקרת האם הנאשם קיבל אישור מפורש מאריה להיכנס לבית השיב הנאשם בהתחמקות שהן השער והן דלת הבית היו פתוחות. הנאשם אישר, כי לא ביקש רשות מבנו של אריה להיכנס לתוך הבית.

30. בנסיבות אלה, בוצעה עבירה של הסגת גבול, שכן הנאשם נכנס ללא רשות לביתו של אריה. אין בידי לקבל טענת ההגנה, כי הייתה הסכמה מותנית מצד אריה ולכן יש לראות בכך מעין הסכמה להיכנס לבית. אריה אמר במפורש לנאשם, כי יוכל להיכנס לביתו רק בנוכחותו. משכך אין כל משמעות לעובדה שבנו הקטין פתח את הדלת כדי לבדוק מי נכנס לחצר הבית. יתירה מכך, הנאשם אף לא טען, כי קיבל רשות מבנו הקטין של הנאשם, כך שאין כל ספק, כי לא ניתן לו היתר להיכנס לבית על ידי אריה או בנו הקטין. על כן, בכניסתו של הנאשם לבית של אריה, חרף איסורו של אריה שלא לעשות כן ללא נוכחותו הסיג הנאשם גבול.

היזק לרכוש במזיד

31. בכתב האישום נטען, כי הנאשם גרם לקרע בחולצתו של אחמד באמצעות הפטיון מבלי לפרט באיזה אופן.

32. אחמד מסר בעדותו בפניי, שהנאשם דקר אותו במותנו עם הפטיון וכך נקרעה חולצתו. עוד נטען על ידו ועל ידי אריה, כי כתוצאה מאותה דקירה היה לאחמד סימן במותנו. השוטר שגבתה את עדותו של אחמד ציינה, כי לא הבחינה בכל סימן.

אחמד מסר, כי עלותה של החולצה כ- 20 ₪ לערך.

משאחמד מסר, כי החולצה נקרעה בנסיבות חמורות של דקירתו באמצעות הקצה המחודד של הפטיון, ואין לכך כל זכר בכתב האישום, הרי שאין לקבל גרסה זו של אחמד. משלא הוכח באיזה אופן נקרעה החולצה, הרי שלא הוכח שהנאשם הוא שקרע את חולצתו של אחמד. אף אם הייתי קובעת, כי הנאשם גרם לקרע בחולצתו של

אחמד, יש מקום לקבל טענת ההגנה לזוטי דברים.

לאחר שהוצג לו הסרטון לגבי הקרע בחולצה ונטען כלפיו שלא ניתן לראות קרע, הצביע אחמד על קרע בצד שמאל של החולצה למרות שבעדותו דיבר על פגיעה בצד ימין. בהמשך אישר שאולי לא זכר נכון, אך לפי הסרטון הקרע בחולצה הוא בצד שמאל.

אחמד אישר בעדותו, כי החולצה שנתפסה (ת/9) היא חולצתו שנקרעה על ידי הנאשם ושנמסרה למשטרה.

העד הסביר שהדגים על גופו כיצד דקר אותו הנאשם וגרם לקרע בחולצה אבל לא אמר אם זה היה בצד ימין שמאל. לדבריו הוא הצביע כל הזמן על צד ימין כדי לסמן את מקום הפגיעה ולא את הצד בו נפגע. גם בדיון נוסף אליו זומן לצורך הגשת החולצה הוא הצביע על צד ימין. ייתכן שאחמד התכוון לסמן את המכה ולא את הצד בו הוכה, אך מדובר בגרסה בעייתית שכן מצופה ממנו להצביע, בכל פעם, על מקום הפגיעה המדויק, דהיינו צד שמאל.

33. **מרים סיני** מסרה בעדותה שפניי, כיהיא לא יודעת מה היה עם החולצה של אחמד. בחומר הראיות אין תיעוד למי נמסרה החולצה של אחמד למשטרה.

34. מעיון בסרטון ת/8 עולה שהחולצה שלבש אחמד בעת המפגש עם השוטרים ביום האירוע זהה בצבעה, בכיתוב שלה ובקרע בצד שמאל לחלוצה שנתפסה כמוצג (ת/9). חרף מחדלי החקירה של היחידה החוקרת, שוכנעתי, כי מדובר בחולצתו של אחמד.

35. נוכח על האמור לעיל, משלא קיבלתי את גרסת אחמד, כי הנאשם תקף אותו עם הפטישון, הרי שאין בידי לקבל, כי הקרע לחולצה נגרם כתוצאה מתקיפה זו. משלא הוכח באיזה אופן נקרעה החולצה לא הוכח מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם הוא שקרע את חולצתו של אחמד.

36. אף אם הייתי קובעת, שהנאשם גרם לקרע בחולצתו של אחמד, הרי שעסקינן בחתך קטן בשולי החולצה, שעלותה כ- 20 ₪ לדברי אחמד, ולכן הדבר עולה כדי זוטי דברים.

סוף דבר

37. הוכח מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם תקף את אחמד בדחיפות ואיים עליו, כי יפגע בו באמצעות עבריינים. כן הוכח מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם גנב את הפטישון והסיג גבול בכניסתו לביתו של אריה. אין במחדלי החקירה לפגום במארג ראיות המאשימה. אשר על כן אני מרשיעה את הנאשם בעבירות של תקיפה, איומים, השגת גבול וגניבה.

לא הוכח מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם תקף את אחמד באגרופים בפניו, וכי גרם לקרע בחולצתו באמצעות הפטישון ועל כן אני מזכה אותו מעבירה של היזק במזיד לרכוש ותקיפת אחמד באגרופים.

ניתנה היום, ט"ו אדר א' תשפ"ב, 16 פברואר 2022, במעמד הצדדים